

ning, man giver, at samle dem herind til Kjøbenhavn. Men der kan jo være andre Grunde, som tale for Banegaardene, og som ere overveiende, det er en ganske anden Sag, men den Sag ligger ikke for her til Behandling, og jeg strøjer den derfor kun, idet jeg bemærker, at det forekommer mig, at man netop i den af mig omtalte Maade at anvende vore Kræfter paa vil have en frugtbringende Anvendelse for de overflødige Arbejdskræfter, vi have. Derved ville vi gavne vort Land, derved ville vi gavne Arbejderne baade i Nutid og Fremtid. — Med Hensyn til Landbohøjskolen er der stillet et Par Endringsforslag om Nedsættelse. Iøvrigt vil det vist erkjendes fra alle Sider, at Finantsudvalget i sin Helhed og i sit Flertal har været særdeles liberalt baade overfor denne Anstalt og overfor de øvrige Bevillinger vedkommende Oplysnings-, Landbrugets og Industriens Fremme. Jeg tror derfor, at det var en noget overflødig Bemærkning af det ærede Medlem fra Helsingør (Thomsen), naar han sagde, at Mindretallet særlig har været bange for at negte Bevilninger til Alt, hvad der vedrører Oplysningen; thi det tror jeg, at vi ere lige bange for. Det ærede Medlem begyndte jo sine Bemærkninger hermed, netop med Hensyn til Landbohøjskolen, paa Grund af, at der til denne var negtet en Bevilling fra Flertallet. I den Henseende tror jeg vist ikke, at der er Noget at sige Flertallet paa. Det har vistnok været ligesaa rundaadt med at give Bevillinger til Høire og Venstre som Mindretallet i Henseende til, hvad der vedrører Oplysning og den Slags Ting. Da jeg nu er ved Landbohøjskolen, kan jeg ikke lade være med at fremkomme med et Par Bemærkninger. Naar jeg undertiden har været med til, og ogsaa er det nu, at negte et Par Bevillinger, som ere blevne forlangte, og som ere af mindre Betydning, finantstelt — ellers kunne de jo have stor Betydning, det taler jeg ikke om i Dieblicket, det er en Sag, som vil blive forhandlet siden — er det for mit Vedkommende ikke, fordi jeg har nogen Mis-tillid til de Lærere, som virke derude; tværtimod, jeg skal erkjende, at der er overmaade Meget udrettet, og jeg skal med stor Beredvillighed erkjende, at f. Ex. Hjørds Virksomhed har havt en meget vidtrækkende Betydning, men jeg kan dog ikke dølgte, at det forekommer mig, at der ved Landbohøjskolen savnes et Midtpunkt, en vis Enhed i Arbejdet derude, Noget, om jeg saa maa sige, hvorom hele Arbejdet kan samles. Eleverne gaa deres egen Gang, uden at der egentlig er noget Midtpunkt, hvorom de kunde sam-

les, og Lærerne ligesaa. Det er, ligesom om det Hele falder fra hinanden i en Mængde Stykker. Vil man svare, at saaledes er det ogsaa ved Universitetet, vil jeg tillade mig at bemærke, at det ikke er ganske saa. Universitetet har sit mangeaarige, sit gamle Kon-sistorium, som — man sige om det, hvad man vil — paa en vis Maade er et Slags Samlingspunkt ialtfald for Professorene. Landbohøjskolen derimod falder paa en Maade, baade hvad Lærere og Elever angaar, og tildels ogsaa med Hensyn til Styrelsesforholdene, fuldstændig fra hinanden i forskjellige Dele. Det ligger efter min Mening dert, at man savner en ledende Styrke, man savner en Mand til at styre derude, som i Sandhed er sagkyndig, og som har stærk Interesse for Landbrug, Skovbrug, Havebrug, kort sagt for disse forskjellige Ting, som drives der, og med Hensyn til hvilke Landbohøjskolen skalde være en Mønster- og Forsøgsskole. Det forekommer mig ikke, at Landbohøjskolen i den Henseende gjør fuldstændig Fyldest, og det ligger efter min Mening i det, jeg har nævnt, at man savner en sagkyndig Ledelse. Jeg sigter her-ved til, at der paa Landbohøjskolen burde være en Inspektør, som har Kjærlighed til denne Gjerning, som alene kan leve for den, Interesse for den og Indsigt i den, som kunde samle Kræfterne om sig, baade Lærerne, og jeg vil sige ogsaa Eleverne, thi bliver der et Samlingspunkt for Lærerne, bliver det tildels ogsaa et saadant for Eleverne. Nu veed jeg vel, at vi have en Direktør, som vistnok er en meget dygtig og indsigtsfuld Mand, saa dygtig, som han kan være efter Omstændighederne, nemlig Borgmester Jønger, men jeg vil sige, hvor dygtig end Borgmester Jønger kan være — og han har mange andre Bestillinger — kan han dog ikke være særlig sagkyndig. Jeg vil derfor udtale, at naar vi havde en Mand derude, som netop var sagkyndig, som kunde give Indstillinger om Bygninger, om Forsøg, om Lærere osv., vilde der være meget større Betryggelse for det Hele, end der nu er, idet der efter min Mening er for lidet Sammenhold. Dette giver sig tilkjende paa forskjellige Maader: Jeg skal her henlede det ærede Things Opmærksomhed paa, at vi f. Ex. have en meget kostbar Frugthave derude; jeg er bleven opmærksom paa, at den ikke engang er tilstrækkelig indhegnet, hvoraf Følgen er, at Frugterne blive bortstjaalne, endog før end de blive modne. Passer det sig for Staten, som ellers ikke sparer paa Penge, at have en Frugthave, en Forsøgshave, der ikke er tilstrækkelig omhegnet, saa at Tyvene kunne gaa derind baade ved Dag og Nat?